

tečnosti zachovávány, chceme-li mluvit o státu. Jinak konstruujeme utopie.

Dalším kritickým rozbořem znaků dospívá autor k této syntetické definici státu: Stát je právní organizace na určitém území, přímo podrobená mezinárodnímu právu a nadřazená všem právním organizacím svého obvodu.

Miceli: Osobnost státu. Stát může existovat pouze jako právnícká osoba, jako subjekt právem stvořený. Právo obsahuje prvek objektivní, poněvadž existuje jako pravidlo lidského jednání, a prvek subjektivní, poněvadž na základě jeho příkazů nabývají lidé schopnosti jednání určitým způsobem. Právo jest objektivace a subjektivace, což jsou dva projevy jedné a téže skutečnosti. Také právní řád musí mít tyto dva příznaky — musí být objektivací vůle, která se subjektivuje. Poněvadž je stát osobou, musí mít jednotnou vůli. Tato jednotná vůle projevuje se v jednotnosti právního řádu a ne v jednotnosti subjektivních vůlí, které ji vyjadřují. Osoby, které uskutečňují právní řád, jednají jen jako představitelé vůle v právním řádu objektivisované.

Jak srovnati tento pojem práva a státu se svrchovaností státu? Teorie autolimitace nestačí k vysvětlení, poněvadž se zastavila na půl cestě. Právo je objektivací. Z pojmu objektivace plyne, že je právem omezena. Také stát jako největší kolektivní objektivace v určité zemi je právem omezen, i jeho moc má své hranice. Nerespektuje-li stát těchto mezí, přestává být státem, nebo aspoň právním státem, toť nejlepší sankce. V praxi znamená to, že orgány státní nesmějí překročiti kompetenční sféry jim vymezené. Je příznakem moderního státu, že jejich kompetence se během doby stále více precisuje. Stát moderní blíží se ideálnímu typu státu právního.

Weyr: Otázka delegace moci zákonodárné. Článek dle úmyslu Weyrova má sloužit za doklad, toho, jaký praktický význam mohou mít úvahy všeobecné právní teorie. Problém zní takto: Může zákonodárce přenést svou moc na jiný orgán, není-li v právním řádě o tom ustanovení? Jest nesprávně konstruovati pojem zákona a nařízení v poměru naprosté antithese. Se staroviska normativního koná správní úřad, vydávaje nařízení, právě tak tvořivou práci jako parlament, který dává zákony. Zákon je norma prvotní, nařízení norma druhotná. Nauka rozeznává nařízení contra legem, secundum legem a praeter legem. Typická forma problému delegace moci zákonodárné jest tato: Může orgán zákonodárný zmocnit orgány výkonné, aby vydávaly nařízení contra legem, nařízení, která by rušila zákony ve smyslu formálním? Weyr odpovídá: Je-li určitý orgán státní nadán určitou mocí, neplyne z toho, že by mohl přenést svou moc na jiný orgán, poněvadž tato moc nepatří k jeho právu, nýbrž spíše k jeho povinnosti.

Dr. Ivan Svoboda.

Les méthodes de la statistique des conventions collectives. Études et Documents, serie N (statistique), no. 11. — Genève 1926. — Bureau international du travail, 8°, stran 38. 1— fr. švýc. (3— frcs. francouz.). — V úvodě probírá se stručně vznik a vývoj kolektivních smluv a přehled dosavadní jich statistiky. — Kapitola prvá zabývá se obecnými problémy statistiky o kolekt. smlouvách. Účelem těchto jest formulovati taková ustanovení obecná, jež pak mohou být podkladem smluv individuálních a jež mají uniformovati pracovní podmínky různých pracovníků v různých závodech stanovením pravidel přijatelných oběma smluvními stranami. Pro statistiku jest tu pak nejdůležitější jednotnost podkladu kolektivních smluv. — Druhá kapitola probírá způsoby výpočtu množství a důležitosti kolekt. smluv a výpočtu závodů a dělníků. — Kapitola třetí pak se zabývá klasifikací kolekt. smluv. Kritéria, dle nichž je lze dělití jsou dvojí: jednak dle povahy právní, jednak dle zájmů sociálních; do první kategorie ráleží: povaha smluvních stran, oblast aplikace smlouvy, obsah předpisů a doba platnosti; nejdůležitější kritéria sociální jsou: způsob uzavírání smluv, průmysl neb zaměstnání, na něž se smlouva vztahuje, a konečně důležitost smluv, jak jest probrána v kapitole druhé. — V příloze pak jsou při-